

“মৰমৰ সন্তানসকল – দান-পুণ্য প্ৰথমে ঘৰত আৰম্ভ হয় অৰ্থাৎ প্ৰথমে নিজে আত্মা-অভিমানী হোৱাৰ পৰিশ্ৰম কৰা, তাৰপাচত অন্যক কোৱা, আত্মা বুলি বুজি আত্মাক জ্ঞান দিলে তেতিয়া জ্ঞান তৰোৱাল ধাৰ (চোকা) হ’ব”

প্ৰশ্ন: সংগমযুগত কোন দুটা কথাৰ বাবে পৰিশ্ৰম কৰিলে সত্যযুগী আসনৰ মালিক হৈ যাব?

উত্তৰ: (1) দুখ-সুখ, নিন্দা-স্তুতিত সমান স্থিতি হওঁক - এইটো পৰিশ্ৰম কৰা। কোনোবাই যদি যিহকে-তিহকে কিবা কয়, থং কৰে তেন্তে চুপ হৈ থাকা, কেতিয়াও মুখৰ তালি নবজাবা (তৰ্ক নকৰিবা)। (2) দুচকুক নিৰ্বিকাৰী (পৰিত্ৰ) কৰি তোলা, আসুৰিক দৃষ্টি যাতে একেবাৰে সমাপ্ত হৈ যায়, আমি আত্মা ভাই ভাই হওঁ, আত্মা বুলি বুজি জ্ঞান দিয়া, আত্মা-অভিমানী হোৱাৰ পৰিশ্ৰম কৰিলে তেতিয়া সত্যযুগী আসনৰ মালিক হৈ যাব। সম্পূৰ্ণ পৰিত্ৰ হোৱাসকলহে ৰাজ-সিংহাসনধাৰী হয়।

ওঁম শান্তি। আত্মিক পিতাই আত্মিক সন্তানসকলৰ সৈতে বাৰ্তালাপ কৰে, তোমালোক আত্মাসকলে এই তৃতীয় নেত্ৰ লাভ কৰিছা যাক জ্ঞানৰ নেত্ৰ বুলিও কোৱা হয়, তাৰ দ্বাৰা তোমালোকে নিজৰ ভাইসকলক চোৱা। গতিকে এইটো বুদ্ধিৰে বুজি পোৱা নহয় যে যেতিয়া আমি ভাই ভাইক চাম তেতিয়া কৰ্মেন্দ্ৰিয়সমূহ চঞ্চল নহ’ব। আৰু এনেকৈ কৰোতে কৰোতে দুচকু যি আসুৰিক হয় সেইয়া মাৰ্জিত হৈ যাব। পিতাই কয় যে বিশ্বৰ মালিক হ’বলৈ পৰিশ্ৰমতো কৰিব লাগিব নহয় জানো। গতিকে এতিয়া এইটো পৰিশ্ৰম কৰা। পৰিশ্ৰম কৰিবৰ বাবে বাবাই নতুন নতুন গুট কথা শুনায়ে। সেয়েহে এতিয়া নিজক ভাই ভাই বুলি ভাবি জ্ঞান দিয়াৰ অভ্যাস কৰিব লাগে। আকৌ এনেকৈ যি গায়ন কৰা হয় যে “আমি সকলো ভাই ভাই হওঁ”- এইটো বাস্তৱ হৈ পৰিব। এতিয়া তোমালোক প্ৰকৃতৰ্থত ভাই ভাই হোৱা কিয়নো পিতাক জানা। পিতাই তোমালোক সন্তানসকলৰ সৈতে সেৱা কৰি আছে। সন্তানসকলৰ সাহস পিতাৰ সহায়। গতিকে পিতা আহি সন্তানসকলক সেৱা কৰিবৰ বাবে সাহস দিয়ে। তেন্তে এইয়া সহজ হ’ল নহয় জানো। গতিকে সদায় এইটো অভ্যাস কৰিব লাগে। এলহুৱা হ’ব নালাগে। এই নতুন নতুন কথাবোৰ সন্তানসকলে লাভ কৰে, সন্তানসকলে জানে যে আমাক ভাইসকলক বাবাই পঢ়াই আছে। আত্মায়ে পঢ়ে, এইয়া আত্মিক জ্ঞান হয়, ইয়াক আধ্যাত্মিক জ্ঞান বুলি কোৱা হয়। কেৱল এই সময়ত আত্মিক জ্ঞান, আত্মিক পিতাৰ পৰা পোৱা যায় কিয়নো পিতা আহেই সংগমযুগত যেতিয়া সৃষ্টি পৰিৱৰ্তন হয়, এই আত্মিক জ্ঞানো তেতিয়া পোৱা যায় যেতিয়া সৃষ্টি পৰিৱৰ্তনৰ সময় হয়। পিতা আহি এইটোৱেইতো আত্মিক জ্ঞান দিয়ে যে নিজক আত্মা বুলি বুজা। আত্মা নগ্ন (অশৰীৰী) হৈ আহিছিল, ইয়াত আকৌ শৰীৰ ধাৰণ কৰেহি। আৰম্ভণিৰ পৰা এতিয়ালৈকে আত্মাই ৪৪ জন্ম লৈছে। কিন্তু ক্ৰমানুসৰি যিয়ে যেনেকৈ আহিছিল, তেওঁলোকে সেই অনুযায়ীয়েই জ্ঞান-যোগৰ পৰিশ্ৰম কৰিব। আকৌ দেখিবলৈও পোৱা যায় যে যিয়ে যেনেদৰে কল্প পূৰ্বে পুৰুষাৰ্থ কৰিছিল, পৰিশ্ৰম কৰিছিল তেওঁলোকে এতিয়াও এনেদৰেই পৰিশ্ৰম কৰি থাকে। নিজৰ বাবে পৰিশ্ৰম কৰিব লাগে। আন কাৰোবাৰ বাবেতো কৰিবলগীয়া নহয়। গতিকে নিজকেই আত্মা বুলি বুজি নিজৰ লগত পৰিশ্ৰম কৰিব লাগে। আনে কি কৰে, তাত আমাৰ কি যায়। “দান-পুণ্য ঘৰতেই আৰম্ভ হয় বুলি ক’লে প্ৰথমে নিজে পৰিশ্ৰম কৰিব লাগে, পাচত আনক (ভাইসকলক) ক’ব লাগে। যেতিয়া তোমালোকে নিজক আত্মা বুলি বুজি আত্মাক জ্ঞান দিবা তেতিয়া তোমালোকৰ জ্ঞান তৰোৱালত তীক্ষ্ণতা থাকিব। পৰিশ্ৰমতো আছে নহয় জানো। গতিকে নিশ্চয় কিবা নহয় কিবা সহ্য কৰিবলগীয়া হয়। এই সময়ত দুখ-সুখ, নিন্দা-স্তুতি, মান-অপমান এইবোৰ সকলো কম-বেছি পৰিমাণে সহ্য কৰিবলগীয়া হয়। সেয়েহে যেতিয়া কোনোবাই যিহকে- তিহকে কয় তেতিয়া চুপ হৈ থাকিবলৈ কোৱা হয়। যেতিয়া চুপ হৈ থাকিব তেতিয়া কোনোবাই কি থং কৰিব। যেতিয়া এজনে কথা কয় আৰু আনজনেও কথা কয় তেতিয়া

মুখৰ তালি বাজে (তৰ্ক-বিতৰ্ক হয়)। যদি এজনে মুখৰ তালি বজায় আৰু আনজন শান্ত হৈ যায় তেতিয়া চুপ হৈ যায়। বচ, পিতাই ইয়াকে শিকায়। যেতিয়াই দেখা যে কোনোবা ক্ৰোধান্বিত হৈছে তেতিয়া চুপ হৈ যোৱা, তেওঁৰ ক্ৰোধ আপোনআপুনি শান্ত হৈ যাব। আনখন তালি নাবাজিব। যদি তালিৰে তালি বাজে তেন্তে বিশৃংখলতাৰ সৃষ্টি হৈ যায় সেয়েহে পিতাই কয় যে সন্তানসকল কেতিয়াও এইবোৰ কথাত তালি নবজাব। বিকাৰৰো নবজাবা, কামৰো নবজাবা, ক্ৰোধৰো নবজাবা।

সন্তানসকলে প্ৰতিজনৰে কল্যাণ কৰিবই লাগে, ইমানবোৰ যে সেৱাকেন্দ্ৰ খোলা হৈছে কিহৰ বাবে? কল্প পূৰ্বেওতো ইমানবোৰ সেৱাকেন্দ্ৰ খোলা হৈছিল চাগে। দেৱৰো দেৱ পিতাই চাই থাকে যে বহুত সন্তানৰ এইটো চখ থাকে যে বাবা সেৱাকেন্দ্ৰ খোলা। আমি সেৱাকেন্দ্ৰ খুলিম, আমি খৰচ বহন কৰিম। সেয়েহে দিনে-প্ৰতিদিনে এনেকুৱা হৈ গৈ থাকিব কিয়নো যিমানে বিনাশৰ দিন ওচৰ চাপি আহিব, সিমানে আকৌ এইফালেও সেৱাৰ চখ বাঢ়ি যাব। এতিয়া বাপদাদা দুয়োগৰাকী যিহেতু একেলগে আছে, প্ৰতিজনকেই চায় যে কি পুৰুষাৰ্থ কৰে? কি পদ লাভ কৰিব? কাৰ পুৰুষাৰ্থ উত্তম, কাৰ মধ্যম, কাৰ কনিষ্ঠ হয়? তেওঁলোকেতো লক্ষ্য কৰি আছে। শিক্ষকেও বিদ্যালয়ত লক্ষ্য কৰে যে বিদ্যার্থীসকল কি বিষয়ত তল-ওপৰ (চোকা-ভোদা) হয়। গতিকে ইয়াতো এনেকুৱাই। কোনো সন্তানে ভালদৰে মনোযোগ দিয়ে তেতিয়া নিজকে উচ্চ বুলি ভাবে। কোনোবা সময়ত আকৌ ভুল কৰে, স্মৃতিত নাথাকে বাবে নিজকে কম বুলি ভাবে। এইখনতো বিদ্যালয় হয় নহয় জানো। সন্তানসকলে কয় যে বাবা কেতিয়াবা কেতিয়াবা আমি বহুত আনন্দত থাকো, আকৌ কেতিয়াবা আনন্দ কম হৈ যায়। সেয়েহে বাবাই এতিয়া বুজাই থাকে যে যদি আনন্দত থাকিব বিচৰা তেন্তে মনমনাভৱ, নিজক আত্মা বুলি বুজা আৰু পিতাকো স্মৰণ কৰা। সন্মুখত পৰমাত্মাক প্ৰত্যক্ষ কৰা তেওঁতো অকাল আসনত বহি আছে। এনেকৈ ভাইসকলৰ ফালেও চোৱা, নিজকে আত্মা বুলি বুজি তাৰপাচত ভাইসকলৰ লগত কথা পাত। ভাইক আমি জ্ঞান দিওঁ। ভগ্নী নহয়, ভাই ভাই। আত্মাক জ্ঞান দিয়াৰ অভ্যাস যদি তোমালোকৰ হৈ যায় তেতিয়া তোমালোকৰ যি আসুৰিক দৃষ্টি আছে, যিয়ে তোমালোকক প্ৰতাৰণা কৰে সেইয়া লাহে লাহে বন্ধ হৈ যাব। আত্মা আত্মাই কি কৰিবনো? যেতিয়া দেহ-অভিমান আহে তেতিয়া থহি (অৱনমিত হৈ) পৰে। বহুতে কয় বাবা আমাৰ দৃষ্টি আসুৰিক। ঠিক আছে এতিয়া আসুৰিক দৃষ্টিক পৱিত্ৰ দৃষ্টি কৰি তোলা। পিতাই আত্মাক তৃতীয় নেত্ৰ প্ৰদান কৰিছেই। তৃতীয় নেত্ৰৰে চালে তেতিয়া তোমালোকৰ শৰীৰক চোৱাৰ অভ্যাস নাইকিয়া হৈ যাব। বাবাই সন্তানসকলক আদেশতো দিয়েই থাকে, এওঁকো (ব্ৰহ্মাকো) এনেকৈয়েই কোৱা হয়। এই বাবাইও দেহত থকা আত্মাক প্ৰত্যক্ষ কৰিব। গতিকে ইয়াকেই কোৱা হয় আত্মিক জ্ঞান। চোৱা, পদ কিমান উচ্চ লাভ কৰা। শ্ৰেষ্ঠ পদ হয়। গতিকে পুৰুষাৰ্থও এনেকুৱা কৰিব লাগে। বাবাইও বুজি পায় যে কল্প পূৰ্বৰ দৰেই সকলোৰে পুৰুষাৰ্থ চলিব। কোনোবা ৰজা-ৰাণী হ'ব, কোনোবা প্ৰজাৰ শ্ৰেণীলৈ যাবগৈ। গতিকে যেতিয়া ইয়াত বহি যোগো কৰোৱা তেতিয়া নিজক আত্মা বুলি বুজি আনৰো ক্ৰকুটিত আত্মাক লক্ষ্য কৰি থাকিলে সেৱা ভাল হ'ব। যিসকল আত্মা-অভিমानी হৈ বহে তেওঁলোকে আত্মাকেই প্ৰত্যক্ষ কৰে। ইয়াৰ খুউব অভ্যাস কৰা। হেৰ' উচ্চ পদ পাবলৈ হ'লে অলপতো কষ্ট কৰিব লাগিব নহয়। গতিকে আত্মাৰ বাবে এতিয়া এইটোৱেই পৰিশ্ৰম। এই আত্মিক জ্ঞান এবাৰেই পোৱা যায় আৰু কেতিয়াও পোৱা নাযাব। কলিযুগতো নাপাব, সত্যযুগতো নাপাব, কেৱল সংগমযুগতেই পাব তাকো ব্ৰাহ্মণসকলে। এইটো দৃঢ়ভাৱে স্মৃতিত ৰাখি লোৱা। যেতিয়া ব্ৰাহ্মণ হ'বা তেতিয়া দেৱতা হ'বা। ব্ৰাহ্মণ যদি নোহোৱা তেন্তে দেৱতা কেনেকৈ হ'বা? এই সংগমযুগতেই এই পৰিশ্ৰম কৰা হয়। আৰু কোনো সময়তেই (কালতেই) এনেকৈ কোৱা নহয় যে নিজক আত্মা, আনকো আত্মা বুলি বুজি তেওঁলোকক জ্ঞান দিয়া। পিতাই যি বুজায় তাৰ ওপৰত বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰা। বিচাৰ কৰা যে এইটো সঠিকনে, আমাৰ লাভৰ কথা হয়নে? আমাৰ অভ্যাস হৈ যাব যে পিতাৰ যি শিক্ষা সেইয়া ভাইসকলক দিব লাগে, মহিলাকো দিব লাগে, পুৰুষকো দিব লাগে। দিবতো লাগিব আত্মাসকলকেই। আত্মায়েই পুৰুষ, মহিলা হৈছে। ভগ্নী-ভাতৃ হৈছে।

পিতাই কয় যে মই তোমালোক সন্তানসকলক জ্ঞান দিওঁ। মই সন্তানসকলৰ ফালে, আত্মাক চাওঁ আৰু আত্মাসকলেও বুজি পায় যে আমাৰ পৰমাত্মা যি পিতা হয় তেওঁ জ্ঞান দিয়ে সেয়েহে ইয়াকে ক'ব যে এওঁলোক আত্মা-অভিমানী হৈছে। ইয়াকে কোৱা হয় আধ্যাত্মিক জ্ঞানৰ লেনদেন - আত্মাৰ পৰমাত্মাৰ সৈতে। গতিকে পিতাই এইটো শিক্ষা দিয়ে যে যেতিয়াই কোনো দৰ্শনাত্মী আদি আহে তেতিয়াও নিজক আত্মা বুলি বুজি, আত্মাক পিতাৰ পৰিচয় দিব লাগে। আত্মাত জ্ঞান আছে, শৰীৰত নাই। গতিকে তেওঁলোককো আত্মা বুলি বুজিয়েই জ্ঞান দিব লাগে। ইয়াৰ বাবে তেওঁলোকৰো ভাল লাগিব। যেন তোমালোকৰ মুখত এই তীক্ষ্ণতা (জ্ঞানৰ পৰিপক্বতা) আছে। এই জ্ঞানৰ তৰোৱাল ধাৰ (চোকা) হৈ যাব কিয়নো দেহী-অভিমানী হোৱা নহয়। গতিকে এইটোও অভ্যাস কৰি চোৱা। বাবাই কয় বিচাৰ কৰা - এইটো সঠিকনে? আৰু সন্তানসকলৰ বাবেও এইটো কোনো নতুন কথা নহয় কিয়নো পিতাই সহজকৈয়েই বুজায়। চক্ৰ পৰিক্ৰমা কৰিলা, এতিয়া নাটক সম্পূৰ্ণ হয়, এতিয়া পিতাৰ স্মৃতিত থাকে। তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হৈ সতোপ্ৰধান সৃষ্টিৰ মালিক হয়, আকৌ এনেকৈয়ে চিৰি নামি আহে, চোৱা কিমান সহজকৈ কয়। প্ৰতি 5 হাজাৰ বছৰৰ পাচত মই আহিবলগীয়া হয়। নাটকৰ পৰিকল্পনা অনুসৰি মই বান্ধ খাই আছোঁ। আহি সন্তানসকলক বহুত সহজ স্মৃতিৰ যাত্ৰা শিকাওঁ। পিতাৰ স্মৃতিত অন্তিমৰ স্থিতি অনুসৰিয়ে গতি হৈ যাব, এইয়া এই সময়ৰ বাবে। এইয়া অন্তকাল হয়। এতিয়া এই সময়ত পিতাই বহি যুক্তি শুনায় যে মামেকম (মেনেৰে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰিলে তেতিয়া সংগতি হৈ যাব। সন্তানসকলেও বুজি পায় যে পঢ়াৰ দ্বাৰা এইয়া হ'ম, অমুক হ'ম। ইয়াতো এনেকুৱাই যে মই গৈ নতুন সৃষ্টিত দেৱী-দেৱতা হ'ম। কোনো নতুন কথা নহয়, পিতাইতো বাৰে বাৰে কয় একো নতুন কথা নহয়। এইয়াতো চিৰি ওপৰলৈ উঠা-নমা কৰিব লাগে, জিনৰ কাহিনী আছে নহয়। তাক চিৰি নমা আৰু উঠাৰ কাম দিয়া হ'ল। এই নাটকখনেই হৈছে উঠা আৰু নমা। স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰ দ্বাৰা বহুত মজবুত হৈ যাব সেইবাবে ভিন্ন ভিন্ন প্ৰকাৰেৰে পিতাই সন্তানসকলক বহি শিকায় যে সন্তানসকল এতিয়া দেহী-অভিমানী হোৱা। এতিয়া সকলোৱে উভতি যাব লাগিব। তোমালোক আত্মাসকলে সম্পূৰ্ণ ৪৪ জন্ম লৈ তমোপ্ৰধান হৈ গৈছা। ভাৰতবাসীয়েই সতো-ৰজো-তমো হয়। অন্য কোনো দেশৰ বাসিন্দাক ৪৪ জন্ম লোৱা বুলি কোৱা নহয়। পিতাই আহি শুনাইছে যে নাটকত প্ৰত্যেকৰে ভূমিকা নিজা নিজা হয়। আত্মা কিমান সূক্ষ্ম হয়। বিজ্ঞানীসকলে এইটো বুজিয়েই নাপাব যে ইমান সূক্ষ্ম আত্মাত এই অবিনাশী ভূমিকা নিহিত হৈ আছে। এইটো হৈছে আটাইতকৈ বিস্ময়কৰ কথা। এই সূক্ষ্ম আত্মা আৰু কিমান ভূমিকা পালন কৰে! সেইয়াও অবিনাশী! এই নাটকো অবিনাশী হয় আৰু আগৰে ৰচি থোৱা হয়। এনেকৈ কোনেও ন'কব যে কেতিয়া ৰচিলে? নহয়। এয়া স্বাভাৱিক হয়। এই জ্ঞান বৰ বিস্ময়কৰ, কোনেও কেতিয়াও এই জ্ঞান বুজাবই নোৱাৰে। এনেকুৱা কাৰো শক্তি নাই যে এই জ্ঞান বুজাব।

গতিকে এতিয়া পিতাই সন্তানসকলক দিনে-প্ৰতিদিনে বুজাই থাকে। এতিয়া অভ্যাস কৰা যে আমি নিজৰ ভাই আত্মাসকলক জ্ঞান দিওঁ, নিজৰ সমান কৰি তুলিবৰ বাবে। পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ ল'বৰ বাবে কিয়নো সকলো আত্মাৰ অধিকাৰ আছে। বাবা আহে সকলো আত্মাক নিজৰ নিজৰ শান্তি বা সুখৰ উত্তৰাধিকাৰ দিবলৈ। আমি যেতিয়া ৰাজধানীত থাকিম তেতিয়া বাকীসকল শান্তিধামত থাকিব। পাচলৈ জয়-জয়কাৰ হ'ব, ইয়াত সুখেই সুখ হ'ব সেয়েহে পিতাই কয় পৱিত্ৰ হ'ব লাগিব। যিমান তোমালোক পৱিত্ৰ হোৱা সিমান আকৰ্ষণ থাকে। যেতিয়া তোমালোক একেবাৰে পৱিত্ৰ হৈ যোৱা তেতিয়া সিংহাসনধাৰী হৈ যোৱা। গতিকে ইয়াৰ অভ্যাস কৰা। এনেকৈ নাভাবিবা যে বচ এইয়া শুনিলা আৰু কাণেৰে উলিয়াই দিলা। নহয়, এইটো অভ্যাস অবিহনে তোমালোক যাব নোৱাৰিবা। নিজকে আত্মা বুলি বুজা, তেওঁলোকো আত্মা ভাই ভাইক বহি বুজোৱা। আত্মিক পিতাই আত্মিক সন্তানসকলক বুজায়, ইয়াক কোৱা হয় আত্মিক আধ্যাত্মিক জ্ঞান। আধ্যাত্মিক পিতা দিওঁতা হয়। যেতিয়া সন্তান সম্পূৰ্ণ আধ্যাত্মিক হৈ যায়, একবাৰে পৱিত্ৰ হৈ যায় তেতিয়া গৈ সত্যযুগী আসনৰ মালিক হয়। যিসকল পৱিত্ৰ নহয়গৈ তেওঁলোক মালাতো নাহিব। মালাৰোতো কিবা অৰ্থ থাকিব নহয়। মালাৰ ৰহস্য আন কোনেও নাজানে।

মালাক কিয় স্মৰণ কৰে? কিয়নো পিতাক বহুত সহায় কৰিছে, গতিকে কিয় স্মৰণ নকৰিব। তোমালোকক স্মৰণো কৰে, তোমালোকৰ পূজাও হয় আৰু তোমালোকৰ শৰীৰকো পূজা কৰা হয়। আৰু মোৰতো কেৱল আত্মাকহে পূজা কৰে। চোৱা তোমালোকৰতো দুই ধৰণে পূজা কৰা হয়, মোতকৈও বেছি। তোমালোক যেতিয়া দেৱতা হোৱা তেতিয়া দেৱতাসকলৰো পূজা কৰে, গতিকে পূজাতো তোমালোক চোকা (আগত), স্মৃতিতো তোমালোক চোকা (আগত) আৰু সাম্ৰাজ্যতো (বাদশ্বাহীতো) তোমালোক চোকা (আগত)। চোৱা, তোমালোকক কিমান উচ্চ কৰি গঢ়ি তোলা। গতিকে যিদৰে সন্তানসকল মৰমৰ হ'লে, বহুত মৰম থাকে তেতিয়া সন্তানসকলক কোলাত, মূৰতো ৰাখে। বাবাই একেবাৰে শিৰত (উচ্চত) ৰাখি থয়। ভালবাবু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) গায়ন আৰু পূজন যোগ্য হ'বলৈ আধ্যাত্মিক হ'ব লাগে, আত্মাক পৱিত্ৰ কৰি তুলিব লাগে। আত্মা-অভিমানী হ'বলৈ পৰিশ্ৰম কৰিব লাগে।

(2) 'মনমনাভৱ'ৰ অভ্যাসৰ দ্বাৰা অপাৰ আনন্দত থাকিব লাগে। নিজক আত্মা বুলি বুজি আত্মাৰ সৈতে কথা পাতিব লাগে, দুচকুক নিৰ্বিকাৰী (পৱিত্ৰ) কৰি তুলিব লাগে।

বৰদান: সদাকালৰ মনোযোগৰ দ্বাৰা বিজয় মালাত গোঁথা যাওঁতা বহুত সময়ৰ বিজয়ী হোৱা বহুত সময়ৰ বিজয়ী, বিজয় মালাৰ মণি হয়। বিজয়ী হ'বলৈ সদায় পিতাক সন্মুখত ৰাখা - যি পিতাই কৰিলে সেয়াই আমি কৰিব লাগে, প্ৰতিটো খোজত পিতাৰ যি সংকল্প সেয়াই সন্তানসকলৰ সংকল্প, পিতাৰ যি বাণী সেয়াই সন্তানসকলৰ বাণী - তেতিয়া বিজয়ী হ'বা। এই মনোযোগ সদাকালৰ হ'ব লাগে তেতিয়া সদাকালৰ ৰাজ্য-ভাগ্য প্ৰাপ্ত হ'ব কিয়নো যেনেকুৱা পুৰুষাৰ্থ তেনেকুৱা প্ৰালব্ধ হয়। সৰ্বদা পুৰুষাৰ্থ থাকিলে তেতিয়া সৰ্বদা ৰাজ্য-ভাগ্য থাকে।

শ্লোগান: সেৱাত সৰ্বদা উপস্থিত হৈ থকা - এয়াই স্নেহৰ সঁচা প্ৰমাণ।

!! ওঁম্ শান্তি !!